

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. S., narozený dne X, bytem K.,
zastoupený: Mgr. Bc. Vladimír Volný, advokát se sídlem Paroubkova
228, 344 01 Domažlice,

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu
1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen MPSV),

v řízení o nedatované žalobě doručené zdejšímu soudu dne 4.11.2020 proti rozhodnutí
žalovaného ze dne 21.9.2020 č.j. X o snížení dávky příspěvek na živobytí,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21.9.2020 č.j. X a jemu předcházející rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni ze dne 12.8.2020 č.j. X se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Bc. Vladimíru Volnému se přiznává odměna ve výši 7.865,-Kč, která mu bude vyplacena na účet č. 2901448215/2010, VS 304518, z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Dne 4.11.2020 byla zdejšímu soudu prostřednictvím datové schránky doručena nedatovaná žaloba žalobce, jejíž přílohou kromě napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2020 bylo mimo jiné i usnesení zdejšího soudu ze dne 20.10.2020 č.j. X, kterým byl žalobci pro toto řízení ustanoven zástupcem výše uvedený advokát Mgr. Bc. Vladimír Volný.
2. **Ve včasné žalobě** žalobce (stejně jako v předchozích žalobách týkajících se rovněž snížení dávky příspěvek na živobytí) mimo jiné poukázal na nesprávný závěr správních orgánů o vzniku zákonných podmínek pro snížení příspěvku na živobytí a neúplné zjištění skutkového stavu věci. Má totiž za to, že závěr žalovaného v tom směru, že v jeho případě byly dány zákonné důvody pro snížení příspěvku na živobytí, není správný a nemůže obstát. Správní orgán učinil z nedostatečně zjištěného skutkového stavu nesprávné skutkové a právní závěry, když správní orgán I. stupně (tj. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Plzni, dále jen **ÚP** či **úřad práce**) a žalovaný vymezil rozhodné období, když uzavřel, že žalobce pobíral déle než 6 měsíců příspěvek na živobytí ve výši 3.410 Kč a pro jeho neaktivitu rozhodnutím ÚP snížil příspěvek na živobytí na částku 2.200 Kč měsíčně. Správní orgán I. stupně (ÚP) a i žalovaný dospěly k závěru, že rozhodným obdobím je období únor 2017 až září 2017, když v tomto období se žalobci „nasčítala“ doba 6 měsíců, po kterou se prokazatelně neúčastnil projektů organizovaných ÚP. Dle žalobce zákonná doba, po které je možné snížit příspěvek na živobytí, nebyla žalovaným a správním orgánem stanovena správně, když zákon stanoví, že v důsledku uplynutí 6 měsíců, kdy příjemce dávky pobírá příspěvek na živobytí a je prokazatelně neaktivní ve vztahu k aktivitám a snaze si obstarat příjem vlastní prací se příspěvek na živobytí, snižuje na částku existenčního minima. Žalobce má však za to, že v daném případě jeho neaktivita (či nesplnění jiné podmínky) musí trvat nepřetržitě po dobu 6 měsíců. Jiný výklad by znamenal, že příjemcům příspěvku na živobytí by se doba 6 měsíců mohla „nasčítávat“ donekonečna a příspěvek by jim byl snížen např. až po dlouhé době (např. 2 let) v důsledku neaktivity v několika měsících. Takový výklad běhu lhůty je dle něho nepřipustný. Žalovaný ani v tomto ohledu nerespektoval závěry, vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30.4.2020 č.j. 16 Ad 51/2019-43. Dále bylo uvedeno, že žalobci nemůže být přičítáno k tíži ani to, že mu úřad práce v daném měsíci účast na projektech pořádaných úřadem práce nenabídl, když nebylo ve správním řízení ani řádně zkoumáno, zda se žalobce nějakých aktivit v měsících únor, duben, červen, červenec, srpen a září 2017 a dále srpen 2018 a leden 2019 vůbec účastnit mohl, zda mu byly nabídnuty, zda tyto např. odmítl, z jakých důvodů, zda byl pro tyto aktivity zdravotně způsobilý apod. Tyto okolnosti by rovněž měly být podstatné pro rozhodování žalovaného a správního orgánu I. stupně, když však správní orgán tyto okolnosti dokazováním nijak nezjišťoval a nezjistil tak řádně a úplně skutkový stav. Nemůže jít totiž k jeho tíži to, že se objektivně např. aktivit, pořádaných ÚP účastnit nemohl. Také žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěry žalovaného, když má za to, že zákonná lhůta 6 měsíců, po kterou žadatel pobírá příspěvek na živobytí v částce životního minima, se přerušuje každou aktivitou předpokládanou zákonem. Za situace, kdy se žalobce prokazatelně účastnil projektů organizovaných ÚP, se má přerušovat po dobu, pro kterou pro aktuální zdravotní stav nebyl schopen se účastnit projektů organizovaných ÚP. Žalovaný tak dospěl chybně k závěru o uplynutí zákonné lhůty, když žalobce má za to, že při každé prokazatelné účasti na projektu organizovaném ÚP by se doba trvání projektu neměla jen započít, ale lhůta by se v takovém případě měla přerušovat a od ukončení účasti na projektu by po skončení účasti žalobce na takovém projektu měla běžet nová 6

měsíční lhůta. Žalovaný používá výkladu zákona v neprospěch žalobce.

Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost rozhodnutí a porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád** či **SŘ**). S ohledem na jiná vedená řízení před Krajským soudem v Plzni a obsah správního spisu žalobce konstatoval, že v dané věci je neobjasněný jak časový, tak činnostní prvek v přezkoumávané rozhodovací praxi žalovaného. Pro žalobce je rozhodování správních orgánů nepředvídatelným, což je dáno především nepředvídatelností pramenící z nesrozumitelnosti a nejednoznačnosti, ale i nedostatečného a rozporuplného zdůvodnění v rozhodnutí žalovaného ohledně vymezení rozhodného období. Rovněž nejsou dle žalobce rozumně zdůvodněny a vyloženy aktivity dle § 24 odst. 1 písm. f) zákona. Rozhodování žalovaného je v dané věci chaotické, nepřehledné a nesrozumitelné a tak i nepředvídatelné. Také bylo uvedeno, že již na základě žaloby podané ve věci sp. zn. X dospěl Krajský soud k závěru o nepřezkoumatelnosti a nepředvídatelnosti rozhodování žalovaného, jež dle názoru žalobce v dané věci přetrvává. V rozhodnutí žalovaného není logickým a srozumitelným způsobem odůvodněno nenaplnění prvku činnostního (vlastní zákonně relevantní aktivita příjemce, již je přiznání příspěvku ve výši životního minima podmíněno) a prvku časového (rozhodné období, za něž je činnostní prvek posuzován). Namítáno také bylo, že správní orgán ve věci vede jeden spis, když předchází rozhodování jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného, je značně chaotické a nesrozumitelné. Žalobce poukázal i na závěry Krajského soudu v Plzni v rozsudku ze dne 31.8.2020, č. j. X v jiné věci mezi stejnými účastníky, kde soud již dvakrát zrušil rozhodnutí žalovaného v obdobné věci, proto dle něho žalovaný i správní orgán opakovaně nerespektují závazný právní názor soudu, kdy pro žalobce jde o velmi citlivou věc, je existenčně vázaný na sociálních dávkách, má invaliditu I. stupně a řízení již trvá značnou dobu. Závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 21.9.2020 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, současně byla požadována odměna za zastupování žalobce advokátem bez specifikace.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 21.9.2020 č.j. X**, jehož kopie byla k žalobě připojena, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ÚP ze dne 12.8.2020 č.j. X o snížení dávky příspěvek na živobytí z 3.410,- Kč na 2.200,- Kč měsíčně ode dne 1.2.2019. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 21.9.2020 vyplývá průběh správního řízení zahájeného z moci úřední oznámením č.j. X ze dne 4.2.2019, které bylo doručeno žalobci dne 15.2.2019, jímž byl seznámen s tím, že ode dne 1.2.2019 na základě ust. § 24 odst. 1 písm. f) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen **zákon**), kdy osobě, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců, náleží částka existenčního minima; současně byl poučen o možnosti seznámit s podklady pro rozhodnutí a případně se k nim ústně nebo písemně vyjádřit, a to do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení, což nevyužil. Také bylo uvedeno, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí ÚP dále sdělil, že dne 14.2.2019 vyhotovil rozhodnutí č. j. X o snížení dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí z 3 410 Kč na 2 200 Kč měsíčně ode dne 1.2.2019, které bylo rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. X ze dne 30.4.2020 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Na základě právního názoru soudu posoudil správní orgán nárok na příspěvek na živobytí a jeho výši ode dne 1.2.2019. Jako hlavní důvod pro změnu výše dávky ÚP v odůvodnění uvedl, že dávka pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí se od 1.2.2019 snižuje z důvodu snížení částky živobytí žadatele, kdy na základě § 24 odst. 1 písm. f) zákona č. 111/2006 Sb. náleží osobě, která pobírá dávku příspěvek na živobytí déle

než 6 kalendářních měsíců, částka existenčního minima. Dále bylo mimo jiné uvedeno, že při stanovení výše částky živobytí je výchozí minimální hranicí částka existenčního minima ke dni 1.02.2019 stanovená ve výši 2 200 Kč podle zákona č. 110/2006 Sb., ve znění účinném do 31.3.2020, (dále jen **zákon č. 110/2006 Sb.**). Maximální výše životního minima je stanovena pro jednotlivce, tedy osobu, která není společně posuzována s jinými osobami (tj. i žalobce), ve výši 3 410 Kč, a to dle § 2 zákona č. 110/2006 Sb.

Projekty organizované krajskou pobočkou ÚP musí být vždy zaměřeny na uplatnění se osoby na trhu práce. Národní individuální projekty a Regionální individuální projekty jsou tvořeny programy, u nichž je cílovou skupinou vždy konkrétní skupina uchazečů o zaměstnání, např. dlouhodobě vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, osoby nad 50 let, osoby pečující o děti ve věku do 15 let nebo osobu blízkou. Aktivitu uvedených projektů jsou zaměřené na aktivizaci, poradenské činnosti, rekvalifikace, zprostředkování zaměstnání, přímé uplatnění na trhu práce apod. Za další projekty, které se pro tento účel zohledňují, jsou projekty systémového charakteru nebo projekty soutěžní (grantové), u nichž krajská pobočka ÚP zajistí výběr cílové skupiny uchazečů o zaměstnání a aktivity, které jim zajišťuje ÚP. U těchto projektů a aktivit je kritériem, zda jsou zaměřeny na práci s cílovou skupinou uchazečů o zaměstnání ve smyslu uplatnění se na trhu práce. Zda projekt nebo aktivita odpovídají uvedeným kritériím, vyhodnocuje příslušný odbor zaměstnanosti.

Dále bylo uvedeno, že v případě, že osoba v některém měsíci předcházejícím měsíci srpnu 2017 nesplňovala podmínky snížení, částka živobytí se sníží na existenční minimum v kterémkoli měsíci následujícím po měsíci srpnu 2017, pokud v rámci předcházejících měsíců, počínaje 1.2.2017, byly alespoň v 6 měsících, které na sebe již nemusí navazovat, splněny podmínky snížení, přičemž rozhodným měsícem posuzování je vždy měsíc předcházející měsíci aktuálnímu.

Žalovaný také sdělil obsah odvolání žalobce podané v zákonné lhůtě proti rozhodnutí ÚP ze dne 12.8.2020, kdy žalobce namítal, že rozhodnutí je nesprávné, nebyl řádně a spolehlivě zjištěn skutkový stav a nebyla mu dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, když od předchozího rozhodnutí je ve spise mnoho dalších listin a podkladů a s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. X také namítal, že úřad práce vůbec nevedl dokazování a hodnocení toho, zda pro žalobce vhodný projekt či jinou aktivitu měli, zda jí byl s ohledem na zdravotní stav schopen, jak mu soud závazně uložil. Dle žalobce je dokazování neúplné, závěry úřadu nesrozumitelné a nepřehledné, bez srozumitelných závěrů, proto se domáhal, aby bylo napadené rozhodnutí úřadu práce zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému pojednání.

Na straně 6 rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v rámci tohoto řízení prakticky opsal odůvodnění rozhodnutí ÚP, které dostatečně popisuje zjištěný stav věci. Dále byla citována znění příslušných paragrafů zákona o hmotné nouzi (§ 21 odst. 1, § 23 písm. a), § 24 odst. 1 písm. f), § 3 odst. 1 písm. a) bod 1-10) a také bylo uvedeno, že hlavním principem zákona č. 367/2016 Sb., kterým byl změněn zákon č. 111/2006 Sb., je, že dlouhodobě neaktivní osoba má nárok na částku živobytí ve výši existenčního minima (tj. 2.200 Kč), nikoliv životního minima (tj. 3.410 Kč u osoby, která je posuzována samostatně bez dalších osob). Příspěvek na živobytí je tedy v zásadě konstruován tak, že snížení dávky je v případě neaktivity osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než šest kalendářních měsíců, automatické. S odkazem na § 10 odst. 5 zákona o hmotné nouzi bylo uvedeno, že rozhodným obdobím pro hodnocení aktivity žalobce v návaznosti na napadené

rozhodnutí ÚP o snížení příspěvku na živobytí ode dne 1.2.2019, je v posuzovaném případě měsíc leden 2019. V tomto měsíci nebyla u žalobce registrována žádná aktivita ve výše uvedeném smyslu, neúčastnil se skupinového poradenství na ÚP, nebyl ani osobou, u níž se v souladu s § 3 odst. 1 písm. a) bodu 1. až 10. zákona č. 111/2006 Sb. tato snaha nezkoumá.

Zmíněn byl i rozsudek zdejšího soudu č.j. X ze dne 30.4.2020, jímž bylo (*původní*) rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2019 č.j. X a předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 14.2.2019 č.j. X zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení a na základě právního názoru bylo řízení doplněno o rozsah a popis konkrétních aktivit od roku 2017. K námitce žalobce, že úřad nerespektoval názor soudu, že „pokud v předmětném měsíci nebyla pro účastníka řízení k dispozici možnost veřejně prospěšných prací v rámci veřejné služby s přihlédnutím k jeho vzdělání i zdravotnému stavu či nebyl žádný vhodný projekt organizovaný krajskou pobočkou ÚP a neodmítl nabízené zaměstnání či jinou pracovní činnost, lze mu těžko klást k jeho tíži tuto skutečnost a snížit mu dávku příspěvek na živobytí na částku existenčního minima“ žalovaný jako odvolací orgán uvedl, že zákon č. 111/2006 Sb. v § 24 odst. 1 písm. f) stanoví, že částka živobytí osoby činí u osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců, částku existenčního minima, a určuje, na které osoby se toto ustanovení nevztahuje. Dávky nepojistného charakteru a jejich poskytování se řídí principem subsidiarity, proto před přiznáním dávky je osoba, která se nachází v obtížné sociální situaci, nejdříve povinna vyčerpat všechny možnosti ke zlepšení své situace. Také bylo uvedeno, že žalobce jako osoba vedená v evidenci uchazečů o zaměstnání od roku 2007 má možnost se zajímat o takové zaměstnání, které si sám z nejrůznějších osobních, rodinných a dalších důvodů zvolí.

K odvolací námitce žalobce bylo také sděleno, že účast na projektech organizovaných ÚP není jedinou možností, jak může osoba prokázat svoji aktivitu a snahu o zvýšení příjmu vlastní prací. Měsíce, ve kterých se žalobce účastnil projektů ÚP, byly vždy zohledněny při rozhodování o výši dávky. Předpokládá se však primárně aktivita samotného příjemce dávky. Účast v projektech by především měla směřovat k nalezení vhodného zaměstnání a získání nezávislosti na dávkovém systému. Dále bylo podotknuto, že dne 7.3.2019 doložená pracovní neschopnost žalobce od 4.3.2019 byla rozhodná pro hodnocení jeho aktivity při rozhodování o nároku na dávku příspěvek na živobytí a její výši v měsíci dubnu 2019.

K další námitce žalobce, že ÚP nezaslal výzvu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, bylo uvedeno, že spis obsahuje oznámení ÚP č. j. X ze dne 4.2.2019, jímž zahajuje správní řízení ve věci změny výše dávky příspěvek na živobytí, které převzal odvolatel osobně dne 6.2.2019 u správního orgánu prvního stupně obsahuje poučení, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu se může seznámit s podklady pro rozhodnutí a případně se k nim ústně nebo písemně vyjádřit do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Napadené rozhodnutí ÚP bylo následně vypraveno dne 18.2.2019 a tudíž lhůta dle § 36 odst. 3 správního řádu byla zachována, proto je námitka nedůvodná.

Závěrem žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí ÚP vycházelo ze zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. ÚP shrnul všechny zjištěné skutečnosti a uvedl podklady pro jeho vydání, náležitě popsal skutečnosti, které vzal za prokázané a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Námitka žalobce, že nebyl řádně a spolehlivě zjištěn skutkový stav, je nedůvodná. Odvolací orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v odvolání a dospěl k

závěru, že rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy, proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 7.12.2020** nejprve shrnul průběh správního řízení a souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Dále poukázal na komentářovou literaturu (Beck, Petr; Grunerová, Ivana; Pavelková, Miroslava: Zákon o pomoci v hmotné nouzi: Praktický komentář, § 24 /dostupné v systému ASPI/): *V případě, že osoba v některém měsíci předcházejícím měsíci srpnu 2017 nesplňovala podmínky snížení, částka živobytí se sníží na existenční minimum v kterémkoli měsíci následujícím po měsíci srpnu 2017, pokud v rámci předcházejících měsíců, počínaje 1. únorem 2017, byly alespoň v 6 měsících, které na sebe již nemusí navazovat, splněny podmínky snížení. Splnění podmínek snížení znamená, že osoba nepatří v daném měsíci mezi vyloučené osoby ze šesté kategorie. Jestliže pak dojde ke snížení částky živobytí na existenční minimum v některém měsíci, může se osobě částka živobytí znovu navýšit jen v případech, že v rozhodném měsíci posuzování (tzn. v měsíci předcházejícím měsíci aktuálnímu) bude osoba patřit mezi vyloučené osoby ze šesté kategorie. I když osobám ze šesté kategorie nenáleží navýšení částky živobytí za využití majetku (§ 26) a za uplatnění nároků a pohledávek (§ 27), orgán pomoci v hmotné nouzi i přesto tato uplatnění a využití po těchto osobách vyžaduje.*

Žalovaný také uvedl, že žalobci bylo v rámci správního řízení vysvětleno, že účast na projektech organizovaných ÚP není jedinou možností, jak může osoba prokázat svoji aktivitu a snahu o zvýšení příjmu vlastní prací. Účast v projektech by především měla směřovat k nalezení vhodného zaměstnání a získání nezávislosti na dávkovém systému. Žalobce je sice osobou invalidní (jde o invaliditu prvního stupně), avšak má zachovanou schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, a to též k 1.2.2019. Nadto pokud je žalobce v evidenci uchazeče o zaměstnání, podléhá posouzení, zda a za jakých podmínek jsou mu nabízeny projekty, orgánu zaměstnanosti, nikoliv orgánu pomoci v hmotné nouzi. Pokud se žalobce prokazatelně takových projektů neúčastnil, nemůže orgán pomoci v hmotné nouzi zkoumat důvody, pro které se tak stalo. Stejně jako nezkoumá, z jakých důvodů např. příjemce dávky nebyl výdělečně činný, nebo nevykonával veřejnou službu. Závěrem žalovaný uvedl, že v řízení o žádosti žalobce (*pozn. soudu: nejednalo se o žádost žalobce, ale o zahájení řízení ÚP z moci úřední*) k žádnému pochybení, proto není žaloba důvodná a bylo navrženo žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítnout.

5. Ze zasláního **správního spisu** vedeného v této věci soud zjistil, že jeho obsah odpovídá údajům uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného k žalobě. Část spisu náležejícího odvolacímu orgánu obsahuje celkem pět položek, které jsou očíslovány, ale jednotlivé listy nejsou očíslovány, založen je také neočíslovaný svazek listin obsahující historii pobírání PNŽ žalobcem počínaje únorem 2017 a konče březnem 2019, avšak bez uvedení částek vyplacené dávky, přehled jeho dočasné pracovní neschopnosti v období od 1.7.2009 do 15.3.2019 a také přehled o účasti žalobce na aktivitách ÚP počínaje březnem 2017 a konče dubnem 2019, přičemž není zjistitelné, kdy byly tyto přehledy pořízeny (jako úředně oprávněná osoba ÚP kontaktního pracoviště Klatovy je na založených listinách uvedena Kubátová Dana). Část spisu náležejícího ÚP na rozdíl od minulé doby je sice očíslována, očíslovány nejsou jednotlivé listy, ale jednotlivé složky počínaje č. 202 (Oznámení o prodloužení smlouvy nájmu bytu žalobci od Města Klatovy), dále je založen Obsah spisu X počínaje dnem 1.6.2020 a konče 19.11.2020. Založen je i Přehled kontaktů uchazeče týkající se žalobce od 19.11.2007 do 16.5.2019

včetně, z něhož nevyplývá, že by odmítl přijmout nabízené volné místo (uvedeno nepřijat ze zdr. důvodů) či aktivitu pořádanou ÚP. Rovněž ze založených „Aktivit uchazeče“ ze dne 23.4.2019 ohledně doby od 14.1.2008 do 16.4.2019 nevyplývá, že by žalobce např. odmítl skupinové poradenství, výběrové řízení či informace o volných místech. Další založené listiny se týkají dávky příspěvek na bydlení vyplácené žalobci. Založen je i rozsudek zdejšího soudu č.j. X ze dne 30.4.2020 (č. 276), jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2019 č.j. X a jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 14.2.2019 č.j. X a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Dále je založen bez označení číslem stejný svazek listin jako v části správního spisu náležejícího žalovanému (viz výše), na němž je uvedeno: Vytisknuto z Aplikace OK NOUZE: 14.9.2020 + nečitelný podpis. Za ním je založeno nové rozhodnutí ÚP ze dne 12.8.2020 č.j. X (č. 300) o snížení příspěvku na živobytí žalobci od 1.2.2019 z 3 410,-Kč na 2 200,-Kč měsíčně. Mimo jiné je založeno i odvolání žalobce proti rozhodnutí ÚP ze dne 14.8.2020 (*správně 12.8.2020*) č.j. X (č. 301). Také je založeno oznámení ÚP ze dne 7.10.2020 o změně způsobu výplaty příspěvku na živobytí žalobci – měsíční výše dávky bude vyplácena převodem na bankovní účet. Založeno je i rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2020 s vyznačením právní moci dne 3.10.2020 (č. 309).

6. **V replice dne 28.12.2020 žalobce** uvedl, že správní spis vykazuje obdobné nedostatky, jaké byly soudem vytýkány ÚP a žalovanému již v předchozím řízení s odkazem na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. dubna 2020 č.j. X. Stále není zřejmé, co by měla znamenat dlouhodobá neaktivita, není vymezeno to, zda a jak se žalobce snažil potřebné aktivity získat, zda a s jakým výsledkem mu byly ÚP nabízeny. V daném případě nebyly dle názoru žalobce odstraněny vady řízení, jak byly zjištěny, když správní spis nedává jasné a srozumitelné podklady pro závěr, že žalobce byl svým zaviněním v určitých měsících neaktivní. Dle něho žalovaný stále správně nepojal závěry soudu, nepromítl je do svého rozhodování a rozhodnutí žalovaného tak nemůže opětovně obstát. Žalovaný bez ohledu na okolnosti věci jen mechanicky přepočítává měsíce tvrzené aktivity a neaktivity žalobce, když stále není řádně zdůvodněno to, zda žalobce v měsíci lednu 2019 něco konkrétního nesplnil, či odmítl nějakou aktivitu. Ve správním řízení nebylo v souladu s právním názorem soudu zkoumáno to, zda v předmětném měsíci byla či nebyla fakticky pro žalobce k dispozici možnost veřejně prospěšných prací v rámci veřejné služby s přihlédnutím k jeho vzdělání i zdravotnímu stavu či byl nebo nebyl žádný vhodný projekt organizovaný krajskou pobočkou ÚP a nebylo zkoumáno, zda žalobce odmítl či neodmítl nabízené zaměstnání či jinou pracovní činnost. Za této situace není rozhodnutí žalovaného a ÚP správné a při rozhodování v tak zásadní věci, jako je příspěvek na živobytí, na kterém je žalobce existenčně závislý, nelze vycházet toliko z jazykového výkladu a mechanických nekonzistentních postupů, jak to správní orgán stále činí bez přihlédnutí ke konkrétnostem v dané věci. Závěr žalovaného v tom, že okolnosti, za kterých se žalobce účastnil či neúčastnil jednotlivých aktivit, nejsou podstatné, nemůže obstát. Žalobce závěrem navrhl, aby žalobě bylo v plném rozsahu vyhověno s tím, že dává soudu ke zvážení mimo zrušení rozhodnutí žalovaného i zrušení rozhodnutí ÚP, které napadenému rozhodnutí předchází, a to pro zásadní a podstatné vady řízení shledané žalobcem i soudem ve správním řízení, jež předcházely vydání rozhodnutí ÚP.
7. **Poté žalovaný v podání ze dne 4.2.2021** vyjádřil, že pokud je žalobce v evidenci uchazeče o zaměstnání, podléhá posouzení, zda a za jakých podmínek mu jsou nabízeny projekty, orgánu zaměstnanosti, nikoliv orgánu pomoci v hmotné nouzi. Pokud se žalobce

prokazatelně takových projektů neúčastnil, nezkoumá orgán pomoci v hmotné nouzi důvody, pro které se tak stalo. Stejně jako nezkoumá, z jakých důvodů např. příjemce dávky nebyl výdělečně činný, nebo nevykonával veřejnou službu. Orgán pomoci v hmotné nouzi v novém řízení vycházel ze sdělení oddělení zaměstnanosti týkajících se účasti žalobce na projektech organizovaných krajskou pobočkou ÚP, přičemž bylo zjištěno, že se v lednu 2019 projektů neúčastnil. Orgán pomoci v hmotné nouzi není oprávněn zkoumat, zda byla pro žalobce k dispozici možnost veřejně prospěšných prací v rámci veřejné služby nebo zda žalobce odmítl či neodmítl nabízené zaměstnání či jinou pracovní činnost. Závěrem žalovaný dodal, že vzhledem k výše uvedenému, jím byla v obdobném soudní řízení žalobce podána kasační stížnost (X), a požadoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

8. Následně **žalobce v duplice ze dne 7.2.2021** mimo jiné vyjádřil nesouhlas s podáním žalovaného ze dne 4.2.2021, když dle něho ÚP měl v dané věci posoudit, jaké byly důvody, pro které se žalobce projektů na úseku zaměstnanosti neúčastnil, když jednotlivé složky ÚP mají v rámci poskytování dávek hmotné nouze spolupracovat tak, aby žadatelé nijak nebyli krácení na svých právech a mají postupovat ve správním řízení i v souladu se zásadou vstřícnosti (§ 4 SŘ), řádně zjistit skutkový stav o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 SŘ) a dále dle zásady spolupráce správních orgánů vně i uvnitř jejich organizační struktury (§ 8 odst. 2 SŘ). Dle žalobce správní orgány nepostupovaly ani v souladu s ideou speciálního zákona č. 111/2006 Sb., jež vymezuje při posouzení nároků žadatelů (tedy i žalobce) následujícími prvky: 1) prvek činnostní (vlastní zákonně relevantní aktivita příjemce, již je přiznání příspěvku ve výši životního minima podmíněno), a 2) prvek časový (rozhodné období, za něž je činnostní prvek posuzován). Správní orgány naprosto flagrantním způsobem ignorují závěry soudu (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30.4.2020, č. j. X), když zcela absentuje logické a srozumitelné odůvodnění ve vztahu k činnostnímu prvku a vlastní projevované aktivitě žalobce, když z obsahu spisu je zřejmé, že žalobce se pravidelně účastní všech aktivit, nabízených mu ÚP, dosud žádnou aktivitu bezdůvodně neodmítl. Žalovaný zcela bezdůvodně pomíjí a ignoruje právě činnostní prvek v dané věci.
9. Dále **žalobce dne 6.5.2021** soudu zaslal jako přílohu rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. X ze dne 25.3.2021, jímž bylo rozhodnuto v obdobné věci žalobce týkající se také snížení dávky příspěvek na živobytí z 3 410 Kč na 2 200 Kč měsíčně a to od 1.10.2017, které bylo vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. X, přičemž kasační stížnost žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 31.8.2020 č.j. X byla zamítnuta.
10. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen správní orgán). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Podle **§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.** soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění. Dle **§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s.** je-li

žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, pročez soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

11. V § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi je stanoveno, že částka živobytí osoby činí u osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců, částku existenčního minima; zvýšení částky živobytí podle § 25 až 28 této osobě nenáleží. Toto ustanovení se nevztahuje na osobu, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací (§ 11 odst. 3), osobu s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, osobu prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou Úřadu práce, osobu, která je výdělečně činná, osobu, která je invalidní ve druhém stupni, a osobu, která vykonává veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v kalendářním měsíci.
12. V této věci se podanou žalobou z důvodů v ní uvedených domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 21.9.2020. Soud i v této věci shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí ÚP opět vykazují vady řízení a i nedostatek důvodů, proto byla i tato žaloba shledána důvodnou. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, kterou zjišťuje soud ex offio, je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, avšak v této věci byla žalobcem namítána a shledána i důvodnou. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání v souladu s citovaným § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.
13. Soudu nezbyvá než opakovat to, co již bylo uvedeno v rozsudku zdejšího soudu č.j. X ze dne 30.4.2020, že napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí ÚP vykazují vady řízení způsobilé k tomu, že žaloba byla shledána důvodnou. Rozhodnutí správních orgánů nejsou zejména v souladu s § 68 správního řádu, v němž jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí, jelikož v odst. 3 je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
14. Vzhledem ke skutečnosti, že spor žalobce s žalovaným ve věci uvedené dávky není před zdejším soudem ojedinělý, ale opakující se, vyložil soud pro co největší přehlednost své výhrady v odůvodnění již výše zmíněného rozsudku zdejšího soudu č.j. X ze dne 30.4.2020 týkající se projednávání rozhodování správních orgánů v totožné věci, který je znám všem účastníkům tohoto řízení a pro stručnost na ně odkazuje (*vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstantní nejasnost hledisek*).
15. Soud připomíná, že konstrukce životního minima v duchu zákona sestává ze dvou nosných prvků: 1) prvek činnostní (vlastní zákonně relevantní aktivita příjemce, jíž je přiznání příspěvku ve výši životního minima podmíněno), 2) prvek časový (rozhodné období, za něž je činnostní prvek posuzován). Oba prvky jsou pro úvahu správního orgánu nad částkou, jejímž prostřednictvím bude příspěvek na živobytí příjemci vyplacen, stejné,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

z čehož přirozeně vyplývá, že bez jejich náležitého metodického objasnění příjemce postrádá, a nikoli svou vinou, nezbytný přehled o důvodech, které k zásahu do jeho právního postavení ve věci ze strany veřejné moci vedly.

16. V napadeném rozhodnutí se žalovaný opět soustředil na konkretizaci činnostního prvku, kdy vyjmenoval druhy aktivit, jejichž prokázání příjemci zaručuje zachování příspěvku na živobytí v úrovni částky životního minima. Ohledně časového prvku předložil žalovaný strohý popis, když za rozhodné období označil pouze měsíc leden 2019, v němž nebyla u žalobce registrována žádná aktivita v předmětném smyslu, neúčastnil se skupinového poradenství na ÚP, nebyl ani osobou, u níž se v souladu s § 3 odst. 1 písm. a) bodu 1 až 10 zákona tato snaha nezkoumá (strana 4-5). Dále bylo mimo jiné uvedeno, že žalobcem dne 7.3.2019 doložené potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti od 4.3.2019 ovlivní hodnocení jeho aktivity při rozhodování o nároku na dávku příspěvek na živobytí a její výši v měsíci dubnu 2019, když měsíce, ve kterých se účastnil projektů ÚP, byly vždy zohledněny při rozhodování o výši dávky (strana 9).
17. Z obsahu zaslaného správního spisu výše uvedeného však nelze zjistit žádné rozhodné skutečnosti, na jejichž základě bylo oznámením ze dne 4.2.2019 zahájeno řízení ve věci změny výše dávky příspěvek na živobytí, když se ve spisu nenachází vůbec žádné podklady svědčící pro závěr, že se žalobce v měsíci lednu 2019 prokazatelně neúčastnil projektů organizovaných krajskou pobočkou ÚP, nebyl výdělečně činný, nebyl invalidní ve II. stupni ani nevykonával veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin měsíčně, proto mu náleží pouze částka existenčního minima ve výši 2.200,-Kč. Není založena žádná listina či jiný doklad, z něhož by bylo patrné, že v měsíci lednu či pro tento měsíc byla žalobci úřadem práce nabídnuta veřejná služba ve výše uvedeném rozsahu či účast na projektu organizovaném krajskou pobočkou ÚP a žalobce uvedené odmítl, případně neodmítl, ale neúčastnil se. Také není patrné, jakého konkrétního období se projednávaná věc týká s ohledem na účinnost zákona č. 367/2016 Sb., jímž došlo ke změně zákona č. 111/2006 Sb., tj. od 1.2.2017. Je však nepochybně nezbytné, aby bylo zcela na jisto postaveno jednak rozhodné období, které se pro daný případ vztahuje a z něhož správní orgán vycházel a zejména, na základě jakých konkrétních skutečností bylo zahájeno řízení o změnu výše předmětné dávky a rozhodnuto o jejím snížení. Tyto nezbytné údaje však nejsou zjistitelné ani z rozhodnutí ÚP ani z napadeného rozhodnutí, tudíž obě rozhodnutí vykazují zase stejné vady jako v době předchozí, kdy byla zrušena výše uvedeným rozsudkem soudu ze dne 30.4.2020.
18. Ve správní spisu je založen výpis z aktivit uchazeče, tj. žalobce, ze dne 23.4.2019, ale u měsíce ledna 2019 je toliko uvedeno: informace o VM, nabídka ÚP (výsl. aktivity) 7.1.2019; další zápis se týká 11.2.2019 – doporučenka a informace o VM, 19.2.2019 – skupinové poradenství, nabídka. Ani ze založeného „Přehledu kontaktů uchazeče“ nevyplývají jiné skutečnosti ohledně předmětné doby a nevyplývá ani to, že by žalobce odmítl nabízené aktivity ÚP či informace o VM či doporučenky.
19. Soud opětne konstatuje, že z obou uvedených rozhodnutí správních orgánů, které byly vydány poté, co předchozí rozhodnutí žalovaného i ÚP byly rozsudkem soudu ze dne 30.4.2020 zrušeny, totiž není patrné, na základě jakých konkrétních skutečností bylo shledáno splnění podmínek pro snížení příspěvku na živobytí na částku životního minima, když z obsahu zaslaného správního spisu není ani zjistitelné, že by žalobce nevyvíjel žádnou iniciativu ohledně získání zaměstnání. Není ani uvedeno, že by odmítl vykonávat

veřejnou službu v rozsahu 20 hodin měsíčně, pokud mu byla nabídnuta tato služba a totéž se týká i projektů organizovaných ÚP (poradenství). Také je s podivem, že od 19.11.2007, kdy je žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání, že za tu celou dobu mu nebylo ani prostřednictvím ÚP zajištěno odpovídající zaměstnání, přičemž ÚP byl právě pro takovou činnost zřízen. Samozřejmě je nezbytné při rozhodování o snížení dávky přihlídnout ke zdravotnímu stavu žalobce, který je invalidní pro invaliditu prvního stupně, ale bez nároku na výplatu invalidního důchodu.

20. Ze zaslaného spisu ani nevyplývá, že by žalobci byly v měsíci lednu 2019 či na tento měsíc nabízeny projekty organizované ÚP či veřejně prospěšné práce, aby takovouto povinnost mohl plnit a tudíž se vyhnul snížení předmětné dávky, což neomlouvá případnou neaktivitu žalobce.
21. Žalovaný sice uvedl odvolací námitky žalobce proti rozhodnutí ÚP ze dne 12.8.2020, ale v odůvodnění rozhodnutí se s nimi v podstatě nevypořádal. Zejména se jedná o námitku žalobce, že úřad práce vůbec nevedl dokazování a hodnocení toho, zda pro něho vhodný projekt či jinou aktivitu měli, zda jí byl s ohledem na zdravotní stav schopen, jak mu soud závazně uložil. Dle žalobce bylo dokazování neúplné, závěry úřadu nesrozumitelné a nepřehledné, bez srozumitelných závěrů, s čímž se zdejší soud ztotožnil.
22. Z rozhodnutí ÚP ani z rozhodnutí žalovaného soud stejně jako žalobce nezjistil, že by byla provedena správní úvaha ve smyslu toho, co z obsahu správního spisu vyplývá, tedy, že žalobce je v evidenci uchazečů o zaměstnání již od 19.11.2007, jedná se o osobu, která dosáhla 24.4.2020 věku 60 let a jedná se u něho o invaliditu prvního stupně bez pobírání invalidního důchodu, kdy je schopen dle posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Klatovy vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na tělesné schopnosti, jen s podstatně menšími nároky na kvalifikaci a jen v podstatně menším rozsahu a intenzitě rekvalifikace na jiný druh výdělečné činnosti, protože není schopen využít dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti z předchozí výdělečné činnosti. Ovšem z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by tato důležitá skutečnost byla zohledněna v jakémkoli směru. Soud podotýká, že z obsahu zaslaného správního spisu vůbec nevyplývá, jaké má žalobce vzdělání event. jaká je jeho pracovní historie (spis začíná č.l. 202). Dle názoru soudu je nezbytné všechny tyto skutečnosti zohlednit v rámci správního uvážení, přičemž žalobce ve výše uvedeném období měl vystavenou pracovní neschopnost toliko od 13. do 23.11.2017, nikdy neodmítl nabízenou aktivitu ani neodmítl bezdůvodně zaměstnání, vždy nebyl přijat kvůli zdravotnímu stavu, případně již bylo nabízené volné místo obsazené.
23. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce není žádnou z osob podle § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi, mj. není osobou, která se účastní projektů organizovaných úřadem práce. Přestože podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí též skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, musí správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyložit, o jaké konkrétní, pro danou věc rozhodné skutečnosti známé mu z úřední činnosti se jedná, z jaké své konkrétní úřední činnosti či postupu se o nich dozvěděl (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 12.4.2011 č.j. 3 As 33/2011-58). Tyto požadavky rozhodnutí správních orgánů také nesplňují.
24. V napadeném rozhodnutí žalovaný posuzoval neaktivitu žalobce vždy po jednom měsíci, přičemž v měsíci lednu 2019 u něj nebyla, slovy žalovaného, „registrována žádná aktivita“,

takže mu v únoru 2019 byl snížen příspěvek na úroveň existenčního minima. Před soudem se nicméně pod sp. zn. X projednávala též jiná žaloba žalobce v obdobné věci, kde žalovaný rozhodné období konstruoval odlišně, neboť sečetl neaktivní měsíce žalobce od února 2017. Měsíc září 2017 zde byl šestým „neaktivním“ měsícem žalobce od února 2017, protože se od října 2017 snížil žalobcův příspěvek na úroveň existenčního minima. V obou rozhodnutích žalovaný navíc shodně hovořil o částce existenčního minima coby částce živobytí u osoby pobírající příspěvek déle než 6 kalendářních měsíců. Rovněž v obou rozhodnutích žalovaný vyjmenoval kategorie osob vyloučených z tohoto snížení, aniž by objasnil, zda a na základě čeho se příslušnost k jedné z těchto skupin hodnotí buď již v prvních 6 měsících od února 2017, nebo až poté. Výslednou aplikací se rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2019 přimklo k druhé variantě, kdežto rozhodnutí přezkoumávané soudem pod sp. zn. X k první variantě.

25. Zdejší soud ohledně snížení dávky příspěvek na živobytí z 3 410 Kč na 2 200 Kč týkající se žalobce opakovaně rozhodoval, přičemž vždy bylo napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Jednalo se např. o věci vedené u zdejšího soudu – rozsudek č.j. X ze dne 18.8.2020 (snížení od 1.8.2018), č.j. X ze dne 26.4.2019 (snížení od 1.12.2017), č.j. X ze dne 28.2.2019 (snížení od 1.10.2017).
26. Ve věci týchž účastníků a stejné dávky již rozhodoval i NSS, který rozsudkem ze dne 25.3.2021 č.j. X výrokem I. zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 31.8.2020 č.j. X, jímž krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí ze dne 1.7.2019 č. j. X i jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 22.5.2019 č. j. X o snížení dávky příspěvek na živobytí z 3 410 Kč na 2 200 Kč měsíčně ode dne 1.10.2017 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. NSS v odůvodnění rozsudku mimo jiné v bodě 15 uvedl, že *pro posouzení výše částky živobytí je podstatná skutečnost, zda se v případě posuzované osoby jedná o osobu, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací, případně osobu prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou úřadu práce. Správní orgány ve svých rozhodnutích pouze obecně konstatovaly, že v rozhodném období (únor až září 2017) se žalobce aktivit krajské pobočky úřadu práce nezúčastnil v měsíci únoru, dubnu, červnu, červenci, srpnu a září 2017 (čímž mělo dojít k nasčítání šesti měsíců, ve kterých byly splněny podmínky pro snížení částky živobytí na existenční minimum), aniž by se však blíže zabývaly tím, z jakých důvodů se tak stalo. Z obsahu rozhodnutí správních orgánů rovněž není vůbec zřejmé, zda a jakým způsobem bylo přihlédnuto k tomu, že v měsíci červnu 2017 se žalobce nacházel v pracovní neschopnosti (konkrétně od 15.6. do 30.6.2017), a to přesto, že žalobce úřadu práce doložil potvrzení od praktické lékařky MUDr. M. K. NSS se proto neztotožňuje s obecným tvrzením stěžovatele, (tj. žalovaného), že se s potvrzením o stanoveném domácím léčení vypořádal; tato námitka proto neobstojí.*
27. Rovněž dle názoru soudu nelze s ohledem na výše citované ustanovení § 24 odst. 1 písm. f) zákona souhlasit s názorem správních orgánů v této věci, že uvedená doba 6 kalendářních měsíců se počítá tak, že po dosažení počtu šesti s vyloučením měsíců, v nichž byla zjištěna aktivita uchazeče, je důvod ke snížení částky živobytí na částku existenčního minima. Dle názoru soudu se projevenou aktivitou v tom kterém měsíci přeruší započítávání do celkové výše 6 měsíců a začíná nový zápočet. Pokud by zákonodárce měl na mysli způsob, jaký je ÚP a žalovaným aplikován v případě žalobce, nepochybně by bylo jednoznačně vyjádřeno, že k přerušení zápočtu jednotlivých měsíců následujících po sobě pro dobu delší než 6 kalendářních měsíců nedochází, toliko dojde k vynětí těch měsíců, kdy aktivita byla

projevena. V případě žalobce bylo naopak zjištěno dle přehledu ÚP, že od 1.2. 2017 se zúčastnil aktivit v měsících březnu, květnu, říjnu a prosinci, naproti tomu v roce 2018 se nezúčastnil aktivit pouze v červenci a srpnu a rovněž v lednu 2019.

28. Soudu není zcela jasné, z jakého důvodu a na základě jakých rozhodných skutečností dospěl ÚP k závěru, že v případě žalobce jsou v této věci dány podmínky pro použití § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi již od začátku měsíce února 2017 (*přitom již od 1.10.2017 došlo ze strany ÚP také ke snížení příspěvku na živobytí ze stejných důvodů*), když se jednalo zejména v roce 2018 o osobu, která se prokazatelně účastnila na projektech organizovaných krajskou pobočkou ÚP, jak je zřejmé i z přehledu jeho účasti uvedeném na straně 4 rozhodnutí žalovaného, přičemž vykázáno nemá účast pouze v červenci a srpnu, tedy v době letních (školních) prázdnin a čerpání dovolených většinou zaměstnanců, další neaktivita byla vykázána v lednu 2019. Ze strany správních orgánů však chybí údaje o tom, zda v té době vůbec byly pořádány předmětné projekty, aby měl žalobce možnost se jich zúčastnit. Správní orgány v tomto směru aktivitu směřují toliko na žalobce, jako kdyby z jejich strany žádná aktivita nemusela být vyvíjena, což ale není správný názor.
29. Na straně 4 v posledním odstavci napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl aktivní po všechny měsíce roku 2018 s výjimkou července a srpna. Zakládají dva neaktivní měsíce z dvanácti pádný důvod pro tvrzení o dlouhodobé neaktivitě? Znamená to, že podle chápání smyslu zákona žalovaným by na závěr o dlouhodobé neaktivitě stačil jediný neaktivní měsíc i za období několika let? V § 10 odst. 5 písm. b) zákona se sice rozhodným obdobím, za něž se zjišťuje splnění podmínek, určuje měsíc předcházející aktuálnímu, což ale bez dalšího neanuluje kontext dlouhodobé situace a přístupu posuzované osoby. Pro ilustraci: pakliže posuzovaná osoba byla neaktivní jediný měsíc po celém „aktivním“ roce, pak z pohledu tohoto měsíce jakožto rozhodného období ještě nelze vynést jistý závěr o dlouhodobé neaktivitě. Navíc nelze přehlédnout ani tu skutečnost, že žalobci byla neaktivita ve stejných měsících opakovaně započtena, což je patrné i z obsahu výše zmíněných rozsudků zdejšího soudu (bod 24), což dle názoru soudu nevyplývá ze znění § 24 odst. 1 písm. f) zákona bez ohledu na žalovaným citovanou komentářovou literaturu.
30. Všechny výše uvedené rozhodné skutečnosti je nutno zhodnotit správními orgány v rámci správního uvážení i s přihlédnutím k rozhodování ohledně dalších uchazečů, jelikož soudu přijde přinejmenším podivné, že žaloby u zdejšího soudu ohledně snižování příspěvků na živobytí se týkají pouze tohoto žalobce. Navíc nelze přehlédnout, že žalobci za 13 let evidence se ÚP nepodařilo mu zajistit vhodné zaměstnání, přičemž je to hlavním úkolem ÚP. Také nelze přehlédnout, že pravděpodobně vážne vzájemná informovanost a i spolupráce mezi jednotlivými součástmi ÚP, jimiž jsou odbor zaměstnanosti a EU a odbor nepojistných sociálních dávek, do jehož působnosti spadá i poskytování pomoci k zajištění základních životních podmínek fyzickým osobám, které se nacházejí v hmotné nouzi, jak se dosud z projednávaných věcí ohledně žalobce zdejším soudem jeví. Každou věc je nutno zohlednit individuálně, jelikož důvody tzv. neaktivity mohou být různé a nejsou vždy na straně uchazeče.
31. Postup správních orgánů v této věci nemá opodstatnění ve znění příslušného § 24 odst. 1 písm. f) zákona, když tímto postupem by bylo možno sankcionovat uchazeče opakovaně jimi aplikovaným způsobem započítávání měsíců do potřebného počtu déle než 6 kalendářních měsíců, protože by mu náležela toliko částka existenčního minima, přičemž on sám není schopen celé dění ovlivnit. Naopak větší snaha by měla v takovém případě

vycházet ze strany ÚP, který má nepochybně daleko větší škálu možností než uchazeč, přičemž ne každý uchazeč je tím, kdo se vyhýbá zapojení do pracovní činnosti, a pro takové případy je na místě použít správní uvážení, což v této věci nebylo využito, alespoň z rozhodnutí ÚP ani žalovaného nevyplývá.

32. Nelze souhlasit ani s názorem žalovaného vyjádřeného v podání ze dne 4.2.2021, že pokud se žalobce prokazatelně projektů ÚP neúčastnil, nezkoumá orgán pomoci v hmotné nouzi důvody, pro které se tak stalo, ani z jakých důvodů např. příjemce dávky nebyl výdělečně činný, nebo nevykonával veřejnou službu. V tomto případě se jedná o dva odbory jednoho správního orgánu, tj. ÚP, tudíž jim v jejich spolupráci nic nebrání a je nepochopitelné, když odbor hmotné nouze údajně nezajímají důvody tzv. neaktivity uchazeče o zaměstnání, postačí jim toliko oznámení o neaktivitě a na tomto základě rozhodnou o snížení dávky příspěvek na živobytí, na které je dotyčná osoba existenčně závislá.
33. Soud také podotýká, že v rozsudku zdejšího soudu ze dne 31.8.2020 č.j. X výše citovaném se jednalo o dobu únor až září 2017, přičemž v této věci správní orgány rovněž zohlednily dobu od února 2017 do konce ledna 2019, tudíž v obou těchto případech hodnotily naprosto stejné období únor až září 2017 a díky tomu tzv. nasčítaly dobu delší než 6 měsíců a žalobci nejprve snížily předmětnou dávku od 1.10.2017 a v nyní projednávané věci od 1.2.2019, jelikož žalobce v roce 2018 se nezúčastnil aktivit/projektů organizovaných krajskou pobočkou ÚP pouze v měsících lednu, červenci a srpnu. Tento postup správních orgánů je naprosto nepřipustný a v rozporu s obsahem příslušného ustanovení zákona o hmotné nouzi, jelikož mu byla opakovaně započtena naprosto shodná doba, což nepochybně nebylo úmyslem zákonodárce. Už i z tohoto důvodu je rozhodnutí správních orgánů v této věci nesprávné pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy, nemá v nich oporu a vyžaduje i zásadní doplnění.
34. Rovněž soud postrádá v rozhodnutí správních orgánů správní uvážení týkající se pracovní neschopnosti žalobce od 13. do 23.11.2017 potvrzené praktickým lékařem, byť netrvala celý měsíc, jelikož nepostačuje strohé sdělení, že ÚP vyhodnotil, že žalobce měl více než polovinu měsíce k tomu, aby se mohl účastnit aktivit krajské pobočky ÚP, případně se jinak snažit zlepšit svou stávající životní situaci, např. nalezením vhodného zaměstnání. Správní orgány však pravděpodobně pouze nedopatřením neuvedly, zda v té době vůbec byl ze strany ÚP pořádán příslušný projekt a ponechává stranou skutečnost, že ÚP žalobci za celou dobu evidence od 19.11.2007 nezajistil takové zaměstnání, které by byl schopen vykonávat s ohledem na jeho zdravotní stav (uznaná invalidita prvního stupně) a rovněž i věkovou kategorii, stejně tak i vzdělání či pracovní historii. Je třeba vždy hodnotit celou situaci se zohledněním všech rozhodných skutečností, přičemž nelze přehlédnout, že i osoby práce schopné starší např. 50 let mají dosti velké problémy najít vhodné zaměstnání, natož osoby ještě starší, mezi něž patří i žalobce.
35. Navíc došlo i porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobci nebyla před vydáním nového rozhodnutí ÚP ze dne 12.8.2020 dána možnost seznámit se a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž se nejednalo o řízení na základě žádosti účastníka ani o účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal, čímž došlo ke zkrácení žalobce na jeho právech, což samo o sobě by bylo důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Zcela zcestná je proto argumentace žalovaného vyjádřená v rozhodnutí na straně 9 poslední odstavec, jelikož poučení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se vztahuje k rozhodnutí ÚP ze dne 18.2.2019 nikoli 12.8.2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

36. Rovněž nebyl respektován závazný právní názor krajského soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 30.4.2020 č.j. X, neboť došlo k vydání rozhodnutí ÚP ze dne 12.8.2020 (rozsudek soudu doručen ÚP dne 12.6.2020), aniž by byly provedeny potřebné a nezbytné úkony, přičemž svazek listin týkající se účasti žalobce na aktivitách pořádaných ÚP v rozhodné době od 1.2.2017 do 31.1.2019 (vložený do euro obalu bez uvedení čísla listu) byl vytištěn dle tam uvedeného údaje až 14.9.2020, tedy až po vydání rozhodnutí z 12.8.2020. Další listiny založené ve správním spisu pod č. 234 a 235 ohledně aktivit a kontaktů uchazeče, tj. žalobce, jsou z 23.4.2020, tedy z doby před vyhlášením uvedeného rozsudku soudu ze dne 30.4.2020. Z obsahu správního spisu není patrné, že by žalobci byla dána možnost se seznámit s novými podklady (z 23.4.2020) založenými ve správním spisu, čímž byla porušena jeho práva ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Soud se domnívá, že dostatečně srozumitelným způsobem v rozsudku z 30.4.2020 vyjádřil, jaký má být další postup správních orgánů, avšak nově vydaná rozhodnutí ÚP i žalovaného napadená žalobou tomu neodpovídají.
37. S ohledem na postup správních orgánů v řízení po zrušení jejich rozhodnutí rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30.4.2020 v této věci soudu nezbylo, než v odůvodnění tohoto rozsudku v podstatě argumentovat stejným způsobem jako ve zrušujícím rozsudku ze dne 30.4.2020 č.j. 16 Ad 51/2019-43, jelikož vytýkané vady nebyly odstraněny kromě založení výše uvedeného přehledu aktivit žalobce, které však byly pořízeny před vydáním rozsudku soudu ze dne 30.4.2020 a poté až 14.9.2020, tj. po vydání nového rozhodnutí ÚP ze dne 12.8.2020. Celé to působí dojmem, že buď se příslušný pracovník správního orgánu vůbec s předmětným rozsudkem neseznámil či se seznámil, ale závazný právní názor soudu nerespektoval, což vyjde ve výsledku na stejno.
38. Soud proto s ohledem na všechny shora uvedené rozhodné skutečnosti vyhověl žalobě, když uplatněné žalobní body shledal důvodnými, a napadené rozhodnutí žalovaného MPSV ze dne 21.9.2020 i jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 12.8.2020 zrušil pro zjištěné vady řízení (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.), jak vyplývá z **výroku I. rozsudku**, protože rozhodnutí jsou nesrozumitelná pro nedostatek důvodů a obsah správního spisu vyžaduje doplnění pro objektivní rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.), stejně tak i správním řádem požadovanou správní úvahu, a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s., přičemž zohlední i obsah Instrukce (MPSV) NM 4 č. 1/2017 týkající se sjednocení postupu při aplikování zákona č. 367/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi.
39. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s., když znovu zhodnotí veškerý dosavadní obsah správního spisu, případně jej doplní tak, aby bylo zcela zřejmé, ve kterém rozhodném období byl žalobce prokazatelně „neaktivní“, stanoví na základě rozhodných skutečností objektivně rozhodné období, které je způsobilé pro snížení příspěvku na živobytí v souladu s platnou právní úpravou, případně provede další úkony, jejichž potřeba event. vyvstane a teprve poté vydá rozhodnutí, budou-li splněny zákonné podmínky pro snížení předmětné dávky, čímž bude realizován i rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. X ze dne 8.9.2021, což bude uvedeno i ve vydaném rozhodnutí.
40. Stejně jako již v rozsudku č.j. X ze dne 28.2.2019 týkajícího se téže sociální dávky i účastníků řízení, rovněž tak i shodných vad řízení, pro něž byla rozhodnutí správních

orgánů zrušena a věc vrácena k dalšímu řízení, zdejší soud opakovaně žalovanému doporučuje zvolit jednotný postup pro rozhodující správní orgány ohledně posuzování dávky životního a existenčního minima cestou tzv. teleologického výkladu zákona, přičemž je nutno i sledovat zamýšlený cíl zákonodárce, který je obsažen v důvodové zprávě k příslušné novele. Pro to, aby pomoc v hmotné nouzi plnila své motivační poslání, nelze podle názoru soudu příjemce od jejího čerpání ve výši životního minima oddělit nikdy s definitivní platností, jelikož tím by na něj přestalo působit jako pozitivní stimul ve smyslu možného zlepšení jeho osobních materiálních poměrů směnou za jím projevenou aktivitu. Musí však být také zcela srozumitelně vysvětlen důvod snížení předmětné dávky, aby se příjemce dávky pro příště vyvaroval stejného jednání a nemuselo tak dojít ke snížení výše dávky.

41. O náhradě nákladů řízení (**výrok II. rozsudku**) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšný žalobce náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
42. Žalobci byl pro řízení o žalobě v této věci opětovně ustanoven zástupcem advokát Mgr. Bc. Vladimír Volný (*usnesení zdejšího soudu č.j. X ze dne 20.10.2020*); v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování, ale nikoli v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 7.2.2021 ve výši 9.438,-Kč, která byla tvořena celkem šesti úkony á 1.000,-Kč (převzetí a příprava, včetně první porady s klientem 26.10.2020; další porada s klientem 3.5.2019; další porada s klientem 3.11.2020; sepis žaloby 4.11.2020; další porada s klientem 16.12.2020; sepis repliky 28.12.2020 a sepis dupliky 7.2.2021). Soud po nahlédnutí do Potvrzení o právní poradě s klientem vyhotoveným jmenovaným advokátem uznal jako oprávněných pouze pět úkonů právní služby á 1.000,-Kč (tj. uvedené úkony s výjimkou další porady s klientem 3.11.2020) s pěti paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 2, § 7 bodu 3, § 11 odst. 1 písm. b), c) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen **advokátní tarif**), rovněž mu náleží částka 1.365,-Kč, tj. 21% DPH z částky 6.500,-Kč, jelikož je plátcem DPH. Jako nadbytečný úkon soud shledal poradu advokáta s žalobcem dne 3.11.2020, neboť již dne 26.10.2020 byla uskutečněna porada i ohledně žalobních bodů pro podání žaloby, když navíc v této věci byla vydána nová rozhodnutí správních orgánů po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu ze dne 30.4.2020 č.j. X, kdy již jmenovaný advokát žalobce také zastupoval, jakož i v jiných věcech projednávaných před zdejším soudem týkajících se téže dávky, takže problematika této věci mu již byla známa, stejně jako žalobci. Proto za situace, kdy je advokát ustanoven žalobci soudem a odměnu za zastupování platí stát, je nutno dbát i na účelnost vynaložených nákladů a není to žalobce, kdo určuje počet porad, ale toliko nezbytná potřeba. Přiznaná částka 7.865,-Kč bude jmenovanému advokátovi vyplacena na účet č. 2901448215/2010, VS: 304519, z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí, když tuto lhůtu soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 8. září 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.